

Doe mij maar
Hardenberg

Doe mij maar
Hardenberg

Michel Oskam

Schrijver: Michel Oskam
Coverontwerp: Michel Oskam
ISBN: 9789462543829
© Michel Oskam
eerste druk, juli 2015

Inhoudsopgave

Ik ben overal geweest	pagina 7
Het loopt hier helemaal uit de klauw	pagina 11
Nieuwe nagels nodig?	Pagina 15
Mijn naam is De Vecht	pagina 17
Vermist	pagina 21
Doping	pagina 23
Na Hoevelaken linksaf	pagina 27
Gesprek?	Pagina 29
Jannes	pagina 33
Kikkerangst	pagina 41
De Slag bij Ane	pagina 45
Vegetarisch?	Pagina 49
Udo	pagina 51
Het Plein van Coevorden	pagina 53
TT Assen	pagina 55
E-mail	pagina 59
Gegrilde eend	pagina 63
Zoek de lokale politiek	pagina 67

Ik ben overal geweest

Het station van Hardenberg – Centrum lag om 09.00 uur er al verlaten bij.

De fietsenrekken bij het station waren om deze tijd net zo vol als de scholen in Zwolle waar de meeste fietsers al eerder deze ochtend naar toe waren gereisd. Op het enige perron dat het station Hardenberg rijk is stonden een paar ouderen, waarvan de meesten een grijze muts op leken te hebben. De boemel uit Emmen kwam redelijk op tijd, stopte, zoog de weinige passagiers naar binnen en tufte op zijn gemak richting Zwolle.

De krant die we hadden meegenomen om onderweg te lezen leek een eigen leven te leiden en was onleesbaar door het vele en onverwachte schudden van de boemel, die zo leek het, een sneltrein wilde zijn. Nadat het ontbijt van menigeen goed gekneet was en er nog op diverse meer of minder romantische stationnetjes was gestopt – het was en bleef een boemel – klonk plotseling krakerig en nauwelijks verstaanbaar uit een verborgen luidspreker dat we station Zwolle al waren binnen gereden. Reizigers richting Utrecht werden aangeraden vooral de trein te verlaten zodra deze zou stilstaan. Enige uitleg gaf de onzichtbare omroeper er niet bij, maar zijn suggestie werd massaal opgevolgd, want zodra de deuren van de trein waren opengegaan haastten de grijze mutsen zich en wij met hen naar de andere kant van het perron. De trein die ons naar Utrecht zou brengen liet echter nog even op zich wachten zodat het perron zich steeds meer vulde met grijze mutsen uit de noordelijke en oostelijke windstreken van het land.

De hoeveelheid grijze mutsen nam met de minuut toe; allemaal op weg naar de Vakantiebeurs! Voor de één een bron om zich aan te laven waardoor elke vakantie in het komend jaar overbodig werd, voor de ander een goede

training voor de marathon van New York, want de Vakantiebeurs stond ook bekend om de vele kilometers die men moest afleggen om alle folders en lekkernijen te bemachtigen die werden aangeboden. De sneltrain, in mooi geel uitgevoerd, kwam soepel voorrijden en opende haar schoot voor alle wachtenden. Kennelijk had het volledig niet-werkende deel van Noordoost Nederland besloten om vandaag tegelijk en met dezelfde trein van Zwolle naar de Vakantiebeurs in Utrecht te gaan. Zitten bleek niet meer mogelijk, staan ging slechts nog met grote moeite. Het was zaak tassen dicht tegen je aan te drukken, zodat er toch nog een passagier bij kon. Direct na de inmiddels niet meer automatisch sluitende deuren zaten links twee oudere dames tegenover elkaar met naast één van de vrouwen een man met leesbril vastgeklonken aan een koordje om zijn nek. Tegenover de man zat een jonge vrouw. Met nu nog lege tassen hadden de dames een onneembare vesting gebouwd, zodat zelfs de conducteur niet de moed kon opbrengen hen naar hun treinkaartje te vragen. Geanimeerd waren zij met elkaar in gesprek, waarbij vooral de man de boventoon voerde.

Met een priemende vinger in de richting van de jonge vrouw verkondigde de man op luide toon, dat hij Europa als zijn broekzak kende. Zelfs zonder navigatieapparatuur, die nu iedereen nodig had om de weg te vinden, was hij als jongeman al door Europa gereisd. Ja, Europa had voor hem geen geheimen meer. Zelfs Amerika had hij al bezocht. Vol bewondering keken de beide oudere dames naar hem op.

De jonge vrouw vroeg of hij wel eens in Azië was geweest. “Jazeker”, bulderde de man, zelfs in India en Indonesië was hij geweest. Hij was echt overal geweest. De beide oudere dames moesten zich nu echt inhouden om niet als een blok voor hem te vallen. Wat een bereisde man en toch zo eenvoudig gebleven, hoorde je hen bijna denken. Opeens vroeg de jonge vrouw of hij ook al in Nieuw-Zeeland was